

CHUYỆN NGƯỜI ĐÀN BÀ

Hai Bàu

Người đàn bà là một báu vật muôn màu muôn vẻ hoá công tạo ra để làm đẹp cho đời. Từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây biết bao thế hệ văn nghệ sĩ đã dùng người nữ làm đề tài và nguồn cảm hứng tạo nên vô số tác phẩm tuyệt vời cho nhân loại.

Nhưng dường như ngôn từ và văn tự của nhân loại gặp rất nhiều khó khăn trong việc lột tả trọn vẹn hình dáng và tánh tình của người phụ nữ. Thí dụ tả một người con gái đẹp chỉ có thể viết: Nàng đẹp quá, mắt nàng long lanh, má nàng ửng hồng, tóc nàng đen nhánh, chân nàng thon dài v.v. không đủ sinh động để người ta hình dung ra người thiếu nữ đẹp như thế nào. Để bổ túc người ta còn dùng thể so sánh.

Nguyễn Du đã so sánh nàng với hoa với nước với núi với mây với tuyết ...

Làn thu thủy nét xuân sơn

Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh
hay:

Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da.

Trong các "Chuyện Tàu diễn nghĩa" thì hay so sánh : mặt như dôi phấn, môi tợ như son, mình hạc xương mai (kể thích tếu thì nói trại đi một chút: mình hạc xương voi).

Trong ca dao nước ta thì ví nàng với con cò:

Con cò lặn lội bờ sông

Gánh gạo nuôi chồng tiếng khóc nỉ non.

Thiên nhiên vạn điều hay đẹp mà còn không đủ để so sánh với người đàn bà nên kẻ cầm viết nhiều khi phải nhờ cậy đến danh nhân lịch sử. Họ thường ví: đẹp như Tây Thi, xấu như Chung Vô Diệm, anh thư liệt nữ như Bà Trưng Bà Triệu, giỏi tài chánh trị như Từ Hi Thái Hậu hay

Margaret Thatcher, thích thưởng thức đàn ông như Võ Tắc Thiên Hoàng Đế hay nữ tài tử Elizabeth Taylor, ghen như Hoạn Thư, dữ như Bà Chằng hay Thị Hường đốt chồng. Và... cương quyết như nàng Lorena Bobbit đưa một đường dao lạnh lòng ân đoạn nghĩa tuyệt với chồng v.v.

Nhưng dấu cho kỹ thuật tả người hay cách mấy hay dấu dài dòng văn tự trong những trang sách, Hai Bàu đọc qua chỉ thấy diễn tả một vài khía cạnh của người đàn bà chớ ít khi thấy diễn tả trọn vẹn. Thế mà mấy ngàn năm trước trong huyền thoại Ấn Độ đã có một đoạn văn ngắn và giản dị diễn tả thật chính xác và đầy đủ mọi đức tính của người đàn bà. Xin chép lại dưới đây để quý bạn thưởng thức chơi.

"Một huyền thoại kể rằng khi Đức Hoá công Twashtri muốn tạo ra người đàn bà bằng sự nhớ rằng đã dùng hết vật liệu để tạo ra người đàn ông rồi bây giờ không còn gì nữa đành dùng những vật liệu thừa thải khi tạo ra vũ trụ.

Người lấy hình tròn của mặt trăng, đường cong của các dây leo, tua cuốn của các dây nho, sự run rẩy của các cây cỏ, sự mềm mại của lau sậy, sự mịn màng như nhung của cánh hoa, sự nhẹ nhàng của lá cây, sự thon thon của vò voi, cặp mắt nhanh của con hoẵng, sự đều đặn của các phòng tổ ong, sự vui tươi của ánh nắng, vẻ âu sầu của đám mây, sự bất thường của gió sự e lệ của con thỏ, sự khoe khoang của con công, nét mềm mại của ức con vẹt, sự cứng rắn của kim cương, sự ngọt ngào của mật ong, sự tàn bạo của con cọp, tia sáng nóng rực của lửa, sự mát lạnh của tuyết, tiếng líu lo của con cườm, tiếng gù gù của con koéila, tính giả dối của con sếu, tính trung tín của con chakrawaka, tất cả những cái đó Ngài

nhào với nhau làm thành người đàn bà rồi đem tặng người đàn ông" (1)

Quý bạn thấy chưa? Cong, thẳng, cứng, mềm, nóng, lạnh, hiền, dữ... đều có đủ. Nhưng đọc kỹ rồi chúng ta mới thấy trước Đấng hoá công, lũ đàn ông *luôn luôn là kẻ có tội đáng bị trừng trị*. Nói theo kẻ vô thần không có lòng tôn kính Đấng tối cao này thì đàn ông quả thật bị *chơi khăm!*

Cũng như sách Sáng Thế Ký biết rằng A-Đam buồn, Thượng đế lấy xương sườn của ông để tạo ra người đàn bà cho có đôi vui vẻ. Thế mà còn bày đặt chế ra con rắn xúi Ê-Và ăn trái cấm khiến cho đời đời kiếp kiếp chúng ta trở thành tội lỗi khổ đau. Trong chuyện thần thoại Ấn Độ trên cũng vậy, khi có ý *tặng* ai vật gì thì trong lòng mình đã có mỹ cảm với người đó nếu không nói là hâm mộ hay mến thương; và quà tặng phải là cái gì tốt lành đẹp đẽ. Đàng này Twashtri đã lấy những hạt ngọc lưu ly quý giá là sự mềm mại, sự

mịn màng, sự vui tươi, sự ngọt ngào... và hì hục đào thêm những tảng đá nặng như sự âu sầu, sự khoe khoang, sự tàn bạo, sự giả dối... để nhào với nhau thành người đàn bà rồi đem *tặng* cho người đàn ông! Không dốc lòng trừng trị bọn đàn ông cho bỏ ghét Ngài đâu có chịu khó như vậy.

Quả là chơi khăm! Nhưng đó là ý của Hoá Công chúng ta đâu có cách nào khác hơn là vâng phục. Nếu khổ quá thì đành than thở như vị thi sĩ tài danh nào đó của cái xứ Việt Nam đã buông hai câu thơ thật nào nùng thắm thía:

*Bao nhiêu đau khổ ở trần gian
Trời đã dành riêng để tặng chàng (2)*

(1) Trong lịch sử văn minh Ấn Độ-Nguyễn Hiến Lê dịch

(2) Nguyên văn : Trời đã dành riêng để tặng nàng

